

A QUI L'INTERESSA LA INCLUSIÓ ESCOLAR?

Aquest mes de gener s'ha constituït el comitè tècnic del Projecte de reconeixement i difusió de *Bones Pràctiques Inclusives* d'alumnes amb discapacitat als centres d'ensenyament ordinari, "**Horitzó: Escola Inclusiva**", promogut per la Plataforma Ciutadana per a una Escola Inclusiva i tot un seguit d'associacions i federacions de mestres, professionals i pares vinculats al món escolar. El projecte és clar i transparent: fer emergir –reconèixer, mostrar i divulgar- exercicis professionals que, des de la quotidianitat d'una aula i un/a mestre fins a plantejaments generals de centre, integren en la seva pràctica formes de fer i treballar inclusores. A aquesta voluntat de mostrar, de fer conèixer els reptes que comporta la inclusió escolar, però també –i en això radica l'essència de la proposta- la possibilitat de dur-la a terme en un context, a voltes, molt refractari, s'hi suma el desig d'anar construint un "corpus" de professionals i pràctiques compromesos en la transformació de la institució escolar (i del model educatiu que la sustenta) que comporta apostar de manera decidida per a la inclusió de tots els alumnes a la mateixa oferta escolar.

El lema del projecte és prou clar i parla, no endebades, d' "horitzó". I en parla des d'una doble constatació: per una banda, la inclusió escolar no és avui una realitat generalitzada en el nostre sistema educatiu, malauradament és encara l'excepció vinculada a la voluntat d'uns professionals per a fer-la possible i no l'expressió de la voluntat d'un sistema educatiu que aposta i dota els centres escolars per a fer-la possible; i per l'altra, en l'horitzó de les escoles catalanes s'hi va percebent la voluntat del govern autonòmic de redactar una Llei Catalana d'Educació, llei que, com a tal, hauria de definir el model d'escola pel qual optem al Principat. Des d'una o altra constatació, vivim un present escolar que necessita poder albirar i creure en un "horitzó" de transformacions i canvis.

Construir aquest horitzó és l'aposta del *Projecte Bones Pràctiques Inclusives*, i ho és en la mesura que reconeix la força transformadora i de canvi que l'exercici de la pràctica professional té en ella mateixa, com ho té l'estructuració de plataformes ciutadanes. Tres factors són claus però, perquè allò que es construeix en la pràctica esdevingui una realitat generalitzable de canvi i millora: **el convenciment** (dels professionals implicats, dels usuaris i de l'administració i que, en conseqüència esdevingui un convenciment social), **la complicitat** (la generació de sinèrgies entre els agents implicats i l'administració) i **la decisió** (personal, professional, però de manera fonamental "política"). El dubte és si aquests tres factors són presents en l'actual administració educativa catalana. Em temo que no. Ni en l'actual reestructuració del Departament d'Educació, ni en algunes les decisions que s'emprenen (el menysteniment de la psicopedagogia i d'aquells professionals que durant anys l'han exercida, que traspua l'esborrany del nou Decret de Serveis Educatius, n'és un clar exemple), s'observa la voluntat d'avançar cap aquest "horitzó" reclamat pels agents escolars. De confirmar-se aquesta tendència, al Principat podem tornar a viure una dolorosa ruptura entre allò que la societat demana, allò que els professionals exerceixen i allò que l'administració decideix. Les nostres escoles, i amb elles els professionals que hi treballen, els alumnes, les famílies i la comunitat no s'ho mereixen.

Hivern 2007

Joan Serra Capallera
Director d'Àmbits de Psicopedagogia